

som jeg begyndte med, af Hensyn til Disciplinen i Hæren inderlig vilde ønske, at vi faae Loven ud i denne Samling. Sagen er nemlig den, mine Herrer, at vi før have havt Loven paa Dmtale i dette Thing, og Folket har set, at vi ogsaa her have erkjendt, at en stor Del af Straffene i Hæren ikke ere tidssvarende. Det forekommer mig, at der derefter er begaaet flere Forbrydelser, og at altsaa Straffene ikke have virket, som de skulde virke. Naar vi nu 2den Gang have behandlet Forslaget, og paany have erkjendt, at Straffene ikke ere tidssvarende, vil det virke moralsk svækkende paa Hæren, indtil vi faae en ny Lov. Derfor er det mit alvorlige Ønske — og jeg vil bede det ærede Flertal om at vise Ministeren saa megen Smødekommene som muligt — at vi kunne faae denne Lov ud endnu i denne Samling.

Framp: Efter den udmærkede, sagkyndige Behandling, dette Lovforslag har faaet saavel i Udvalget som her i Thinget paa Landmilitæretatens Vegne, har jeg naturligvis ikke Andet end kunnet beklage, at der ikke var nogen speciel sagkyndig Sæmilitær i Udvalget. Det er beklageligt, at de Herrer fra den anden Side ikke have fundet det rigtigt at indsætte i Udvalget en af de Herrer Officerer i Spøtaten, som sidde i deres Midte. Det havde derved været lettere at faae Noget frem, som ogsaa kunde tale for Marinen. Det vil være de Herrer klart, at det i den korte Tid, jeg har havt den Ære at tjene i Marinen som Officer, ikke har været mig muligt at kunne vinde nogen Erfaring, hvorefter jeg kunde udtale mig eller virke mere kraftig. Jeg var saaledes henvist til at gaa mere prøvende frem, og jeg skal søge nærmere at udvikle, hvorledes jeg er kommen til det Resultat, hvorefter jeg kun har kunnet opstille eet Ændringsforslag. Denne Sag har oftere været for, og der foreligger Udtalelser fra den høitærede Marineminister, som medførte, at jeg strax maatte stille mig vagtsom lige over for Forslaget. Den høitærede Marineminister har nemlig udtalt, at han ikke turde gaa imod hele Marinen, og jeg synes, at det derefter — navnlig paa Grund af Udvalgets Sammen sætning og Manglen paa Sæ-officerer i Udvalget — maatte være rigtigt at stille det Spørgsmaal: Hvorledes er Forholdet da nu? Er det Marinen, der har forandret sit Standpunkt, og er der nogen Berdensbegivenhed, som har medført, at Marinen stiller sig anderledes lige over for en Straffelov? Der staar henvist til den tydske Straffelov, og endvidere er det opdaget, at det i den tydske Straffelov er bestemt, at man ved Hjælp af en Lygte kan oplyse et Arresklokale, hvor et saadant findes ombord i Skibene. Andet veed jeg ikke, at der er foresaldet i Mellemtiden. Vi have ikke kunnet opnaa et Svar fra den høitærede Minister paa, hvilke bestemte Mænd i Marinen eller i det samlede Offi-

cerkorps der have udtalt sig om, at de turde gaa ind paa, at yggive de tidligere Straffe, og at de fandt denne Lov, som den foreligger, god; men den høitærede Marineminister har dog ogsaa stillet Forslaget for Marinens Bedkommende. Jeg turde derfor maasse sige, at enten har Marinen forandret sin Mening — og det vilde da være godt at høre en Udtalelse derom — eller ogsaa maa Marineministeren nu fortrøste sig til at gaa imod Marinen. Der er eet Punkt, paa hvilket næsten Alle mødes, og hvor Krigsministeren har kunnet mødes med dette Thing; det er i Opgi-velsen af legemlige Straffe og af Medføttelse i de Meniges 2den Klasse. Paa dette Punkt har den høitærede Krigsminister fundet en Afslutning saa varm, at man kun kan glæde sig deraf. Jeg tror ikke, at det alene er dette Things Medlemmer, men vist alle Sagkyndige, der kunde gaa med den ærede Minister i Ønsket om, at disse Straffe kunde opgives og udslettes af den militære Straffelov; men Spørgsmaalet bliver da, er det praktisk, er det hensigtsmæssigt? Igaar traadte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Navn) frem og tvang mig derved til allerede nu at tage Ordet, skjøndt jeg havde ønsket at vente dermed til mit Ændringsforslag forelaa. Det ærede Medlem hørte ved sine Udtalelser et livligt „Hør“ fra dette Things Medlemmer, medens jeg fik mange bittere Blikke paa Grund af min Stilling og mine Udtalelser i Udvalget, der gaa i stik modsat Retning. Jeg beklagede det naturligvis for min Stillingens Styld, idet det maatte se ud, som om det kun var Barbari eller urimelig Bedhængen ved det Gamle, der ledede mig. Efter de Udtalelser, jeg nu fremkommer med, skulde jeg vel finde det rigtigt at træde tilbage med mit Ændringsforslag, men jeg kan dog ikke gjøre det strax. Jeg vil nu tillade mig at indvende et Par Ord imod det, der kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds. Jeg mødte saa godt som strax en anden Anskuelse end min, eller i ethvert Fald en Anskuelse, som jeg maa formode, var en anden end min, idet det forekom mig, at det ærede Medlem fandt det hensigtsmæssigt og rigtigt, at Alt var fælles for Hæren og Flaaden. I det Spørgsmaal bliver jeg fra Begyndelsen til Enden det ærede Medlems Modstander. (Navn: Jeg har ikke sagt det!) Ikke bestemt, men det laa paa en Maade i Ordene. Skulde det ærede Medlem ikke være af den Mening, skulde det kun glæde mig, thi for mit Bedkommende staar jeg lige fra Ministeren og ned til det sidste Led, hvorom der kunde være Tale som Modstander af, at der skal være noget Fællesskab imellem Hær og Flaade. Jeg betragter nemlig de to Baaben som saa vidt forskellige fra hinanden, at de Intet have tilfælles indtagen det at være militære. Dette træder i Særdeleshed frem ved denne Straffelov. Man ser, at Hæren altid har samme Mark at virke paa og de samme Bygninger at benytte;